

ЕДНА ЗЛАТНА ДУМА.

Всинца ся оплаквамы отъ озлобленіята на гърцытъ, всинца гледамы тѣхнытъ усилия и напѣванія за прѣоблада- ніе надъ насъ, за изнародваніе на нашитѣ сънародници; но при сичко туй ето стоимъ като втрещены и едва ли прѣдприемамы да направимъ и ный нѣщо, за да ся въспро- тивимъ на тѣзи гибелны за народносттаж ни стремленія на гърцытъ. Стоимъ тѣй та чакамы, като че има отъ Бо- га само да падне спасеніето на нашѣтъ народность, или да дойде отъ нѣкоѣ невидимъ странъ, а то не иде и нѣ- ма да дойде. Години сж чакахъ за рѣшеніето на въпро- са, и дочака ся; надеждытъ си възлагахмы ный на бѣду- щытъ владыцы, които, споредъ нашето не толкозъ право мышленіе, имахъ да залѣчатъ тежкытъ и дълбокы раны на народното ни тѣло и да възпроизведжтъ народното ни и- ме и съзнаніе като съ магическый жезлъ. И сдобыхмы ся съ нѣколко владыцы; но ето спроти силжтъ съ коѣто и- ма да ся борять тѣ, въ противудѣйствиѣ тѣмъ ный добы- вамы отъ непріятелитѣ си новы раны и по-тежки и по- смъртоносны за народното ни тѣло; събудихмы само не- пріятеля да притисне по-яко жъртвжтъ, коѣто държѣше подъ нозѣтъ си. Дѣ прочее остава нашето спасеніе?

Нашето бѣдуще спасеніе лежи не въ надежджтъ на нашійтъ доброжелателѣйшій, но за това и немощѣйшій духовенъ началникъ, не въ ржкоположенытъ но чезнуущы за стадото си владыцы, не въ онѣзи които между стадо- то си намѣрватъ толкозъ и толкозъ несгоды, съ които трѣ- ба да ся борять, не въ нашитѣ до тѣхъ хубавы но без- дѣйствующы прошенія, не; не е тамъ, или по-добрѣ не е само тамъ, нашето спасеніе. Нашето спасеніе отъ по- сегателствата ни гърцытъ врѣзъ нашѣтъ народность, гла- вно лежи въ общото и единодушно желаніе на всинца ни за унапрѣдваніе на народното съзнаніе, то лежи въ на- шійтъ трудъ и работаніе за това, — въ общото и усър- дно стремленіе за образованносттаж въ масжтъ на наро- да. За да ся убѣдимъ въ това ще бѣде доста, мыслимъ, да приведемъ единъ само примѣръ, а именно чехытъ. — Чехытъ, както всинца знаемъ, сж и тѣ отдавна въ борбѣ